

Milí přátelé,

zdravíme vás opět po týdnu a spolu s celým staršovstvem vám přejeme dobré dny. Stejně jako vy netušíme, co přijde – zda se vládní nařízení budou zpříšňovat, uvolňovat nebo zůstane vše in statu quo. Nezapomínáme však, někteří se upřímně modlíme za vás, kdo jste jakýmkoliv způsobem s naším sborem spojeni.

Zatím ve staršovstvu panuje shoda setkávání neuspěchat, přestože mnohým z nás chybí aktivnější účast na životě sboru, především návštěva bohoslužeb. Možnosti tu však stále jsou. Online setkání v týdnu, telefonický kontakt, záznam nedělních bohoslužeb, pastorační procházky a ev. návštěva farářky u toho (těch), kdo stojí o rozhovor nebo vysloužení svátosti večere Páně. Lze si vypůjčit kvalitní četbu (knihy a časopisy). Pokud by někdo z vás rád řekl pár slov členům sboru, v natáčených ohláškách je pro takový vzkaz prostor...

Posíláme pobožnost a ze srdce přejeme ať je vám Boží slovo i jeho lidské rozřikání povzbuzením.

Domácí pobožnost 14. 2. 2021

Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a život byl světlo lidí. To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila. **Jan 1.1-5**

modlitba Náš dobrý Otče,
někdy nenacházíme slova. Není to tím, že bychom byli nevděční.

Víme, že kdybychom uměli poděkovat za všechno, cos pro nás udělal, nestačil by nám celý život. Ale občas si prostě připadáme jako v temné noci. Sami ve tmě. A vlastně ani nevíme, o co prosit.

Někdy si tak připadá někdo nám blízký. A my opět hledáme slova a nevíme, jak mu pomoci.

Pane, s veškerou vděčností za Tvoje působení Tě tedy prosíme, posviť nám do našich temnot a ukazuj, jak svítit druhým. Amen

Irena Diopová, studentka evangelické teologie

kázání **Mk 1.21-28**

Když přišli do Kafarnaum, hned v sobotu šel do synagogy a učil. I žasli nad jeho učením, neboť je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako zákoníci. V jejich synagoze byl právě člověk posedlý nečistým duchem. Ten vykřikl: „Co je ti do nás, Ježíši Nazaretský? Přišel jsi nás zahubit? Víím, kdo jsi. Jsi Svatý Boží.“ Ale Ježíš mu pohrozil: „Umlkni a vyjdi z něho!“ Nečistý duch jím zalomcoval a s velkým křikem z něho vyšel. Všichni užasli a jeden druhého se ptali: „Co to je? Nové učení plné moci – i nečistým duchům přikáže, a poslechnou ho.“ A pověst o něm se rychle roznesla všude po celé galilejské krajině.

Dvakrát se v dnešní epizodě žasne. Poprvé, když Ježíš učí a jeho slovo s nimi nebo v nich pracuje k údivu, úžasu. A podruhé, když umlčí nečistého ducha svým slovem.

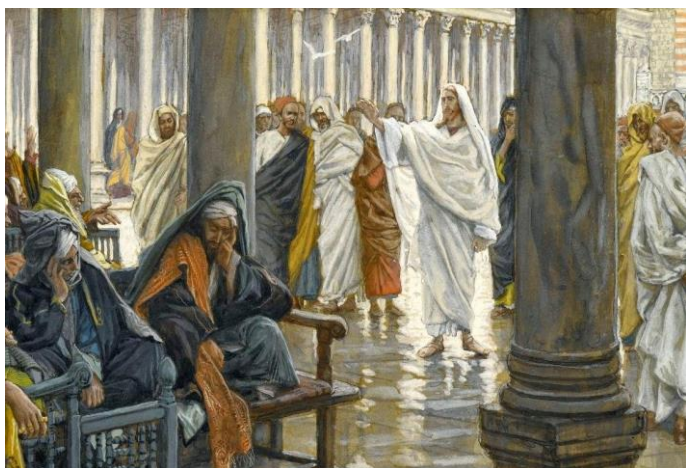
Ježíš přichází už spolu s učedníky do městečka Kafarnaum, v synagoze bere do ruky Písmo, čte a vykládá. A při jeho slovech se něco mění. Je naprosto věrohodný, zachází s Písmem suverénně a přitom v jeho smyslu. Zatímco ostatní rabíni spíš citují jiné autority, odvolávají se na výklady učitelů, Ježíš káže s prorockým důrazem, mnohem dynamičtěji. Mluví tak, že posluchači jsou odhalováni ve svých úmyslech i skutcích a přece je nesráží, nýbrž pozvedá. Taková slova nemůže mít člověk ze sebe, musí za nimi stát sám Bůh.

V synagoze mezi jinými poslouchá člověk posedlý zlým duchem. Ovládá ho nějaká zlá síla. Vede ho pryč od Boha nebo spíš přímo proti němu. Síla, která se člověka snaží oddělit od dobra, od Boha, od zdroje lásky a dobroty. Síla, která odvádí od vztahu s Bohem, která ničí jeho samého nebo druhé, nebo - jak to bývá častěji - obojí.

Tenhle posedlý uprostřed Ježíšovy řeči zařve: Co je Ti do nás, Ježíši Nazaretský? Ježíšova slova jsou natolik silná, že vyprovokují i nečisté síly. Co je ti do nás, Ježíši Nazaretský? Přišel si nás zahubit? řve na celou synagogu. Nás? – slyšeli jste taky? Zvláštní - jeden člověk tu pořvává jako by se rozdělil na kousky. Ten člověk přišel o integritu, je rozpolcený, ztratil moc nad sebou samým. Je ve vleku

svých utkvělých představ. Nachází se v zajetí zlých sil, které nejsou z něho, ale které ho ovládají tak mocně, že na ně úsilí rozumu ani vzepětí vůle nestačí. Uzdravit takového posedlého znamená oddělit ho od sil, které ho spoutávají, vrátit mu jeho původní celostnost, učinit ho pánem nad sebou samým.

Nečistý duch křičí dál: *Vím, kdo jsi. Jsi Svatý Boží.* Pokouší se demonstrovat svou sílu. Chce Ježíše ovládnout jeho jménem – nějak magicky ho uřknout. Marně. Ježíš slovem zbavuje posedlého posedlosti. *Umlkni a vyjdi z něho!* To poslední, co zlý duch ještě svede, je člověkem zalomcovat a opustit ho. Uzdravený znovu nabývá vlády nad sebou samým. Všechno okolo se zmocní úžas. Co je to za slovo, že před ním prchají démoni, že se před ním třese peklo?

Když čteme tuhle dramatickou epizodu, dotkne se nás nejprve to uzdravení z posedlosti. Jenže tohle uzdravení, zacelení, je jen vedlejším produktem Ježíšových slov, jeho autority, ochutnávkou Božího království, které Ježíš zvěštuje; Božího království, které tady sice ještě není naplno, ale už zasahuje do lidských dějin, do mezilidských vztahů. Když Ježíš Kristus mluví, jeho slova jsou mocná, působící, žádné šedivé teorie, žádná prázdná slova. A když jedná, jeho činy mluví, osvětlují, co říká. Slovem osvětluje a osvědčuje své jednání, jednáním dosvědčuje a potvrzuje svá slova.

A co Ježíšovo evangelium v našem životě? Dobrá, řeknete, že nejsme přeci posedlí. Nemáme utkvělé představy, nejsme závislí. Ale jsme skutečně nezávislí a svobodní? Nejsme náchylní k tomu, aby nás ovládlo sobectví, lhostejnost, pýcha, nezáměr o budoucí generace? Nejsme ochromeni strachem? Není naše mysl potemnělá? A když prosíme v modlitbě Páně „zbav nás od zlého“ myslíme i na to, co nečistého je v nás a má potenciál se pěkně rozbujet nebo jen na to, co nás ohrožuje zvenčí?

Ta dnešní epizoda mě vede k otázkám, zda chceme Boží slovo slyšet, zda si uvědomujeme jeho sílu a potřebnost. Zda toužíme otevřít se Boží moci, když jsme pod nejrůznějšími tlaky, když cítíme, že se kolem nás nebo v nás ozývá cosi destruktivního, deformujícího, fatálního. Jsme připraveni se nechat Božím slovem proměnit? *Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvětluje moji stezku, čteme v nejdelším z žalmů.* Možná to znáte spíše v kralické verzi – překlad zní líbezněji: *Svíce nohám mým jest slovo tvé, a světlo stezce mé.* Skutečně si necháváme svítit Božím slovem na naší cestě?

Ať chceme nebo ne, jednou nohou pořád vězíme ve věku zla a hříchu, kde není vše krásné, pozitivní, nezávislé, čisté, konstruktivní. Nejsme ušetřeni ani nemocí, ani smrtí. Jako křesťané však nežijeme jenom v tomto věku. Žijeme po Kristu, který bojoval s demony, nemocemi i smrtí a nade všemi zvítězil. To znamená, že druhou nohou žijeme také ve věku novém, k jehož znakům patří láska, radost, odvaha, zdraví, volnost, život bez trápení. Možná si to jen málo připomínáme, necháme se odvádět od evangelia, které nás může dobře formovat. Možná opouštíme dobrou zprávu, která náš život drží, podporuje.

Pane Bože, v Kristu jsi nám dal své Slovo. Prosíme, promlouvej jím do našich nemocí, do našich temnot. Prosíme především za všechny potřebné, prosíme také za nás. Amen

poslání a požehnání Slovem i skutkem uvádějte ve známost evangelium a dělejte si starost o spravedlnost, lásku a pokoj. Žijte v síle Božího slova! A milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi.